

ת"פ 21196/2017 - מדינת ישראל נגד דקופינט בע"מ, גל מרדכי מוזר, שלמה כהן

בית משפט השלום בראשון לציון

05 יולי 2020

ת"פ 21196-06-2017 מדינת ישראל נ' דקופינט בע"מ ואח'

בפני כב' השופטת הבכירה שירלי דקל נוה
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשמים 1.דקופינט בע"מ
2.גל מרדכי מוזר
3.שלמה כהן

החלטה - ה נאשמים 2 ו-3

זהה ההחלטה בבקשת המבקרים, הנאשמים 2 ו-3 (להלן: "הנאשמים"), להכרה במועד עובדות השירות בתקופת הקורונה".

רקע

ביום 29.12.19 ניתן גזר דין במסגרת נגזרו על כל אחד מהנאשמים, בין היתר, לרצות 5 חודשים מסר בדרך של עובדות שירות.

בהתאם לגזר הדין וחווית דעת הממונה על עובדות השירות בשב"ס (להלן: "הממונה"), היה על נאם 2 להתיצב ביום 30.1.2020, והוא על נאם 3 להתיצב ביום 5.2.2020, לצורך קליטה והצבה בפני המפקח על עובדות השירות.

עקב התפרצות מגפת הקורונה, החליט הממונה על הפסקה זמנית בעבודות השירות.

הנאשמים מבקשים לקבוע כי התקופות בהן לא ביצעו את עובדות השירות בשל משבר הקורונה, יבואו במנין הימים של עובדות השירות שנגזרו עליהם.

טענות הנאשמים

לגביו נאם 2 - נטען כי התיצב כנדרש ביום 30.1.2020, ומיום 19.3.2020 ועד ליום 9.5.2020, שוחרר על ידי האחראי מטעם הממונה מביצוע עובדות השירות.

עמוד 1

לגבי נאשם 3 - נטען כי הוא נשלח על ידי הממונה לביצוע בדיקת קורונה, לאחר שביום 29.1.2020 שב מחו"ל, וביום 12.2.2020 שובץ לעבודות שירות. עוד נטען כי מיום 19.3.2020 ועד 21.4.2020, שוחרר על ידי האחראי מטעם הממונה מביצוע עבודות שירות.

הנאשמים טענו כי לפי הוראות של סעיף 10(2) לתקנות העונשין (ניסיאת מסר בעבודות שירות), התשע"ב-2011 (להלן: "התקנות"), הממונה רשאי להורות לעבוד שירות להיעדר מעבודות שירות:

"**מסיבה מיוחדת אחרת בלבד שההיעדרות לא תעלה על עשרה ימים רצופים; התקיימו טעמים מיוחדים המצדיקים הארכת תקופת ההיעדרות מעבר לעשרה ימים, מתן אישור בסמכות הממונה בלבד שהתקופה האמורה לא תעלה על ארבעים וחמשה ימים;**"

הנאשמים טענו כי בעניינם לא התקיימו תנאי הסעיף.

כן טען נאשם 3 כי הממונה הורה לו לבצע את בדיקת קורונה קודם לדרישת הבידוד מהחזרים למדינה, וכי המקומות בהם עבדו הנאשמים היו פתוחים ברצף בתקופה הסגר ונitin היה לאפשר להם להשלים את ריצוי עבודות השירות ללא חשש ובכפוף לנחיי משרד הבריאות.

הנאשמים ביקשו ללמידה מעניינם של אסירים שקיבלו שחרור מוקדם בשל מגפת הקורונה.

התבקש כי יוכר בתקופה זו מיום 19.3.2020 ועד 9.5.2020 כימיים בהם ביצע נאשם 2 עבודות שירות, וכי יוכר בתקופה מיום 19.3.2020 ועד 21.4.2020 כימיים בהם ביצע נאשם 3 עבודות שירות. מיום 5.2.2020 ועד 11.2.2020

תגבות הממונה על עבודות השירות

הממונה מסר עמדתו לפיה לא קיימת עילה חוקית לקבלת בקשה הנאשמים.

הממונה ציין כי משבר הקורונה חייב עמידה בכלל בטיחות שתכליתם הגנה על חי אדם, ובהתאם להנחיות משרד הבריאות ושירות בתי הסוהר לא הייתה אפשרות המשך העסקה של עובדי שירות, נכון לשון ההנחיות מטעם משרד הבריאות ודרישת המעסיקים.

הממונה טען כי מקור הסמכות להפסקת עבודות השירות במקרה דנן מעוגן בסעיפים 10(3) ו-10(4) לתקנות, ולא בסעיף 10(2) לתקנות אליה הפנו הנאשמים 2 ו-3 בבקשתם.

הממונה טען כי בזוק העיתים, ההחלטה על הוצאת הנאשמים לחופשה כפiosa היא סבירה והכרחית, והדרישה כי ישובו לעובדה בדיון יסודה.

תגבות המאשימה

המאשימה התנגדה לבקשת ועטרה לדוחותה. המאשימה טענה כי הממונה רשאי להורות לעבוד השירות להיעדר מעבודות השירות בתנאים שנקבעו בסעיף 10 לתקנות, בלבד שעבוד השירות ישלים את שעות ההיעדרות.

המאשימה טענה כי שחרור מוקדם של אסירים בשל מגפת הקורונה מתבצעת בהתאם להנחיות מפורטת שפורסמו בעניין זה, ואינה טענה העומדת לנאים.

באשר לנאים 3, המאשימה טענה כי לפי הودעת הממונה, הוא החל לרצות מסרו בדרך של עבודות שירו ביום 5.2.2020 ולפיכך בקשתו מתיתרת לגבי תקופה זו.

דין והכרעה

המסגרת המשפטית לריצוי מסר על דרך של עבודות שירות הווסדרה בסעיפים 51-51ב' לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

בית המשפט הורה בהחלטה לב"כ הנאים לتمור בקשה באسمכתאות מהחוק והפסיקה, והוא הודיעת בתגובה כי לא מצאה אסמכתאות לכך בפסקה.

התפרצויות נגיף הקורונה הן בישראל והן בעולם היא תופעה חריפה במיוחד לנזקים וקורבנות רבים. חלק מפעולות הממשלה, ניתנו הוראות על סגירת מקומות העבודה באופן מלא או חלק, איסור על פעילויות שונות ואף סגר חלקי או מלא שהוטל על האזרחים.

שומה היה על הממונה לנקט בכל האמצעים הנדרשים על מנת להתמודד עם התפשטות הנגיף, וכחלק מכך, היה על הממונה לשמור על שלוםם ובריאותם של עובדי השירות ושל האנשים המצויים במקומות התעסוקה.

בדרישת הממונה מנאים 3 להמציא אישור בדיקת קורונה לאחר שבו מcho"ל ובמתן הוראה על הפסקה זמנית בעבודות שירות, יש לראות פעולה רציה והכרחית לשמירה על שלוםם של עובדי השירות והאחרים.

אין פג, ואף לא טוען כך על ידי הנאים, בהחלטת הממונה להפסיק באופן זמני את עבודות השירות בתחום התפרצויות נגיף הקורונה.

מההוראות חוק העונשין השונות ביחס ל העבודות השירות ומההוראות התקנות, ניתן להסיק כי הכל הוא שעל נאים שנדונו לריצוי מסר על דרך של עבודות שירות לרצות את מלא התקופה, אלא אם כן ימצאו טעמים מיוחדים הקבועים בחוק. כלומר, בהעדר קביעה חוקית מפורשת, על הנאים לרצות את מלא התקופה שנגזרה עליהם.

עוד אצין כי ניתן ללמידה מההוראות החוק והתקנות כי הפסקה זמנית של עבודות שירות, אינה באה במניין הימים לריצוי העבודות השירות. לעניין זה ראו לדוגמה -

סעיף 51(ג) -(ד) לחוק העונשין, בו הותיר המחוקק פתח צר מאד להיעדרות של 'עובד שירות', שתימנה כחלק מריצוי עונשו, והוא היעדרות מסויבות רפואיות בשל תאונת עבודה שאירעה במסגרת ובמקום עבודה השירות בלבד.

סעיף 10 (2) לתקנות, אליו הפנתה ב"כ הנאים, לפיו ניתן לאשר לעבוד שירות להיעדר מעובdotו, רק בתנאים מסוימים, ובлад שישלים את שעوت ההיעדרות.

אין דומה עניינים של עובדי שירות לעניינים של אסירים, לגבייהם ניתן הנחיות ברורות ומפורשות באשר למקרים בהם ניתן להורות על קיצור תקופת מסר.

בשול' הדברים אצין כי אין שונה עניינים של הנאים מעניינים של נאים רבים נוספים עליהם נגזר לרצות העבודות

שירותה בתקופה קשה זו ועבדתם הופסקה זמנית, ואין מקום להפלותם לטובה על פני האחרים.

צר לי מאד על עוגמת הנפש שנגרמה לנאים בשל קטיעת רצף עבודות השירות והארכת התקופה, אולם נכון הנסיבות, שיקול דעתו של הממונה היה נכון, חיוני ועומד בהוראות החוק, ולכן יש לדוחות את הבקשה.

המצוירות תשליך העתק ההחלטה לב"כ הצדדים ולממונה על עבודות השירות.

ניתנה היום, י"ג تمוז תש"פ, 05 يولי 2020, בהעדר הצדדים.